

## „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!”

Creștinismul adevărat se manifestă în multe feluri. Credinciosul, în loc să se bazeze pe sine însuși și să-și facă voia, așa cum făcea înainte, trăiește în dependență de Dumnezeu. În locul „faptelor nefolositoare ale întinericului” au apărut „lucrarea credinței și osteneala dragostei”. Convertit de la idoli la Dumnezeu, el dorește de acum înainte „să slujească Dumnezeului viu și adevărat și să-L aștepte pe Fiul Său din ceruri”. Aceste lucruri și altele similare imprimă unui om amprenta creștinismului adevărat. Dar există și alte caracteristici care ar trebui să-l caracterizeze pe un creștin. A fi creștin este, de exemplu, o *bucurie*, și suntem îndemnați să exprimăm această bucurie în orice moment.

Și, într-adevăr, credinciosul are motive de bucurie. Odată „mort în păcate și fărădelegi”, un copil al mâniei, condamnat la pieire ca toți ceilalți, el este acum mântuit prin harul și „marea dragoste” a lui Dumnezeu și „adus la viață împreună cu Hristos”. Povara păcatelor sale a dispărut, blestemul a fost îndepărtat de pe el. El are pace cu Dumnezeu și poate lua zilnic din plinătatea harului ceea ce are nevoie. Hristos Însuși a devenit locul său de refugiu. Pe cine de pe pământ ar putea fi îndemnat la bucurie cu același drept ca pe un om „cărui i s-au iertat fărădelegile și i s-au acoperit păcatele”? Ce sunt toate binecuvântările temporale în comparație cu aceasta? Ce sunt cele mai mari bogății și cele mai alese onoruri în comparație cu fericirea de a fi împăcat cu Dumnezeu și de a te bucura de dragostea Lui? Conștiința este desăvârșită, inima este liniștită, sufletul se satură de favoarea Domnului său.

Și credinciosul nu este doar eliberat de conștiința rea și apropiat de Dumnezeu prin sângele Mielului, ci este și introdus în „comuniunea cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos”, pentru ca, după cum spune Ioan, „bucuria lui să fie deplină” (1 Ioan 1.4). Și acest Tată, Dumnezeul atotputernic, a cărui înțelepciune este infailibilă și a cărui dragoste este nepuizabilă, veghează asupra copiilor Săi, îi îngrijește și îi călăuzește pe tot parcursul pelerinajului lor pe pământ. Oriunde ar fi condus credinciosul, Dumnezeu este cu el. Fie că este acasă sau în călătorie, la birou sau în atelier, în bucătărie sau în pivniță, fie că îngenunchează în liniște înaintea tronului harului, fie că se află în agitația vieții profesionale, în orice moment și în orice circumstanță, acest însoțitor divin îi este aproape. Nu este acesta un motiv de bucurie profundă? În mijlocul grijilor și necazurilor vieții de zi cu zi, credinciosul are nevoie doar de un moment de reflecție pentru a ști de unde îi vine ajutorul. În mijlocul eforturilor și circumstanțelor sale, el poate să se uite la Cel care este viața sufletului său și bucuria inimii sale.

Calea apostolului Pavel a fost cu adevărat plină de suferințe și încercări. Dar oricât de mari ar fi fost dificultățile și pericolele, el a putut întotdeauna să experimenteze: Necazul nu este mai mare decât ajutorul. Ba mai mult: el a fost mai mult decât biruitor în toate acestea. „În necaz de orice fel”, scria el odată credincioșilor din Corint, „dar nu strâmtorați; în încurcătură, dar nu fără ieșire; persecutați, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu nimiciți” (2 Corinteni 4.8,9). El le-a strigat credincioșilor din Tesalonic: „Bucurați-vă totdeauna!” (1 Tesaloniceni 5.16) Și credincioșilor din Efes: „lăudând și cântând Domnului în inimile voastre, mulțumind întotdeauna pentru toate lui Dumnezeu și Tatăl, în Numele Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 5.19,20). El găsea întotdeauna ceva cu care să contracareze dificultățile cele mai apăsătoare. Nu ar trebui să învățăm de la el? Dar uităm atât de ușor că Dumnezeu Însuși este mereu prezent. Acest gând ne-ar ajuta să ne bucurăm chiar și în dificultăți. Da, certitudinea că Dumnezeu și Tatăl nostru, în credincioșia Sa neclintită și în disponibilitatea Sa neîncetată, ne va oferi tot ce este necesar, ne-ar face capabili să ne „bucurăm *întotdeauna*”.

Nu a făcut El totul bine în anul care acum este în mare parte în urma noastră? Ne-a părăsit sau ne-a dezamăgit El vreodată? Nu trebuie să mărturisim că El a pus mereu bucurie în inimile noastre și laude pe buzele noastre? Și așa cum a fost, așa va rămâne. Și în ceea ce privește timpul care ne stă înaintea, avem toate motivele să avem încredere în El și să ne bucurăm. Știm că toate căile noastre sunt deja rânduite cu dragoste înțeleaptă de Tatăl nostru. Omului îi place să se preocupe de viitor. Îi este mai ușor să trăiască mai mult în viitor decât în prezent. Și noi suntem expuși acestui pericol, deși avem minunata promisiune că „*toate* lucrurile lucrează împreună spre binele nostru”. Sfârșitul drumului nostru va arăta că dificultățile pe care le-am întâmpinat au fost numai binecuvântări. Tatăl nostru din cer Și-a eliberat complet copiii de grijile viitorului, astfel încât ei pot cânta fericiți:

Cum să am teamă-n lume,  
Când Tu ești Tatăl meu?  
Ești azi, vei fi și mâine,  
Cu mine ești mereu.

Și:

Te îngrijești de toate,  
Ești bun, ești credincios.  
Tu le rezolvi pe toate;  
De-aceea nu-mi fac griji.  
Stau în a Ta iubire  
Atât de fericit;  
Chiar de dispare totul,  
Tu, Tată, îmi rămâi.

Da, El are grijă de noi, și fiecare nouă experiență a acestei purtări de grijă a Lui pentru noi, fiecare nouă experiență de credință pe calea noastră ne întărește încrederea și ne face să conștientizăm mai clar că suntem „de preț în ochii Lui, suntem prețuiți”, da, că El ne *iubește*.

Avem, așadar, motive să ne bucurăm și în privința viitorului. Dumnezeu va aranja tot destinul nostru. El garantează atât siguranța noastră pe cale, cât și fericirea noastră eternă. De aceea, să renunțăm la toate temerile pentru viitor, la toate îngrijorările anxioase pentru ceea ce ne așteaptă! Calea lui Dumnezeu, deși astăzi încă întunecată și necunoscută pentru noi, este „în Locul Preasfânt” (Psalmul 77). Credința înțelege aceasta și este pe deplin sigură că nu vom greși calea cea *dreaptă* către cetatea de sus. Toate hotărârile lui Dumnezeu cu privire la noi sunt minunate și bune, ele *trebuie* să se transforme în binecuvântări eterne pentru noi. De aceea, să nu încredințăm căile noastre și tot ceea ce ne rănește inima în cea mai credincioasă purtare de grijă a Celui care conduce pământul și cerul? Cu siguranță, El va acționa pentru noi și va găsi mereu căi pe care picioarele noastre pot merge.

Și, pe lângă toate acestea, credinciosul se poate bucura de faptul că gloria de sus îl așteaptă. Chiar dacă lupta și suferința fac parte din viața lui aici, pe pământ, și chiar dacă necazurile prezentului și privirea spre viitor îi tulbură adesea pacea, un lucru este sigur: el poate privi înaintea, spre un timp în care fericirea lui nu va mai fi întunecată și bucuria lui nu va mai fi tulburată. Cine ar vrea să se lase doborât de o mică durere trecătoare, când știe că după un moment foarte scurt urmează o viață de bucurie fără sfârșit? De aceea, priviți în sus! Chiar dacă necazurile și adversitățile momentului prezent ne apasă uneori, așteptarea fericirii de nedescris de a-L vedea pe Domnul și de a merge cu El în casa Tatălui va aduce lumină și bucurie în sufletele noastre. Să ne uităm la Pavel! El nu a obosit pe cale. Chiar dacă omul său exterior se deteriora, cel interior era înnoit zi de zi, iar necazul său ușor de o clipă i-a adus o *greutate* eternă

„Bucurați-vă întotdeauna în Domnul!” – Autor necunoscut

---

Botschafter des Heils in Christo 1929

de glorie, mai presus de orice măsură, pentru că nu se uita la ceea *ce se vede*, ci la ceea *ce nu se vede*. Să facem și noi la fel!

---

Titlul original: „Freuet euch in dem Herrn allezeit!”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 77, 1929, pag. 328-332.